

In de zaak

BELGISCHE STEENKOOL-FEDERATIE

te dezer zake domicilie gekozen hebbende Rue Henri Heine 6,
Luxemburg,

Eisende Partij

vertegenwoordigd door de heren L. Dehasse en L. Canivet,
bijgestaan door Mr. P. Tschoffen, Advocaat bij het Hof van
Beroep te Luik,
en Mr. H. Simont, Advocaat bij het Hof van Cassatie van België
en Hoogleraar aan de Vrije Universiteit van Brussel,

tegen

HOGE AUTORITEIT VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAP VOOR KOLEN EN STAAL

te dezer zake domicilie gekozen hebbende Place de Metz 2,
Luxemburg,

Verwerende Partij

vertegenwoordigd door Dr. W. Much, Juridisch Adviseur bij de
Hoge Autoriteit, als Gemachtigde,
bijgestaan door Mr. G. van Hecke, Advocaat bij het Hof van
Beroep te Brussel en Hoogleraar aan de Universiteit van
Leuven,

betreffende het beroep tot nietigverklaring van de Beschikking van
de Hoge Autoriteit No. 22-55 van 28 mei 1955, alsmede van bepaalde
beschikkingen vervat in de brief van 28 mei 1955 van de Hoge
Autoriteit aan de Regering van het Koninkrijk België betreffende
de herziening van het perekwatie-stelsel (*Publikatieblad van de
Gemeenschap van 31 mei 1955, blz. 753-758*),

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt:

M. Pilotti, *Voorzitter*

J. Rueff en O. Riese, *Voorzitters van respectievelijk de Eerste
en de Tweede Kamer*

P. J. S. Serrarens, L. Delvaux, Ch. L. Hammes
en A. van Kleffens, *Rechters*

Advocaat-Generaal: M. Lagrange

Griffier: A. Van Houtte

wijst het volgende

VONNIS

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN:

1. Ten aanzien van de procedure

Het verzoekschrift, ingediend door de „Belgische Steenkool-Federatie”, vereniging zonder winstgevend doel, waarvan de zetel is gevestigd te Brussel, is gedateerd 23 juni 1955 en onder No. 657 op 27 juni 1955 in het Register van het Hof ingeschreven. Het is derhalve overeenkomstig artikel 33, alinea 3, van het Verdrag en de artikelen 84 en 85 van het Reglement van het Hof tijdig ingediend.

De volmachten der vertegenwoordigers van de eisende partij zijn in orde bevonden en de authenticiteit van hun handtekeningen is komen vast te staan.

De Advocaten van de eisende partij, alsmede de Gemachtigde en de Advocaat van de verwerende partij zijn aangewezen overeenkomstig de voorschriften.

De vormvoorschriften zijn in acht genomen; het verweerschrift, de repliek en de dupliek zijn binnen de hiervoor vastgestelde termijnen ingediend.

Bij Beschikking van de Voorzitter van het Hof is de zaak ter fine van eventuele instructie aan de Eerste Kamer toegewezen. De Voorzitter van het Hof heeft de Rechter A. van Kleffens als Rechter-Rapporteur en, op grond van de laatste alinea van artikel 9 van het Reglement van het Hof, de heer M. Lagrange als Advocaat-Generaal aangewezen.

Na afloop van de schriftelijke procedure heeft het Hof, gehoord de Advocaat-Generaal en conform het door de Rechter-Rapporteur krachtens artikel 34 van het Reglement van het Hof ingediende Voorlopige Rapport, besloten zonder onderzoek van de zaak de mondelinge procedure aan te vangen.

Op verzoek van partijen heeft het Hof bij de aanvang van de eerste openbare zitting de gezamenlijke mondelinge behandeling gelast van de onderhavige zaak en de zaak 9-55: „Naamloze Vennootschap Kolenmijnen van Beeringen”, „Naamloze Vennootschap Kolenmijnen van Houthalen” en „Naamloze Vennootschap Kolenmijnen van Helchteren en Zolder” tegen Hoge Autoriteit.

Gedurende de openbare zittingen, gehouden op 2, 4, 5, 7 en 11 mei 1956 zijn partijen in haar pleidooien gehoord.

Op de zitting van 12 juni 1956 hebben partijen de haar door de Rechter-Rapporteur gestelde vragen betreffende het niveau van de voorzienbare produktiekosten, in verschillende hypothesen, beantwoord.

Op dezelfde datum heeft de Advocaat-Generaal geconcludeerd tot verwerping van het beroep met veroordeling van de eisende partij in de kosten.

2. Conclusies van partijen

In haar verzoekschrift verzoekt de *eisende partij* dat het den Hove moge behagen:

- 1° de Beschikking van de Hoge Autoriteit van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal No. 22-55 van 28 mei 1955 en de daarbij gevoegde prijschaal nietig te verklaren, voor zover zij voor bepaalde kolengrootten lagere prijzen vaststelt;
- 2° de Beschikking, vervat in de door de Hoge Autoriteit aan de Belgische Regering gerichte brief, alsmede in het daarbij gevoegde perekwatie-tarief nietig te verklaren, voor zover deze Beschikking:
 - a) discrimineert tussen produkten van gelijke kolengrootten,
 - b) bepaalt dat de perekwatie-betalingen aan bepaalde ondernemingen zullen of zullen kunnen worden gestaakt omdat deze ondernemingen de wederuitrusting niet in die mate zouden verwezenlijken als mogelijk en noodzakelijk wordt geoordeeld, of zouden weigeren over te gaan tot de overdracht of ruil van mijnvelden, welke voor een betere ontsluiting van de ontginningsterreinen noodzakelijk wordt geoordeeld,

- c) een met de nieuwe prijschaal verband houdend perekwatie-tarief vaststelt.

Blijkens het verzoekschrift steunt het beroep op de artikelen 3, 4 en wel in het bijzonder op de artikelen 4 b, 5, 33 en 57 van het Verdrag van 18 april 1951 en op de paragrafen 24, 25 en 26 van de Overeenkomst met betrekking tot de Overgangsbepalingen van dezelfde datum, en wel op grond van onbevoegdheid van de Hoge Autoriteit, schending van het Verdrag en van de rechtsregels welke voor de toepassing van dat Verdrag gelden, klaarblijkelijke miskenning van de bepalingen van het Verdrag en „détournement de pouvoir”.

De *verwerende partij* verzoekt te verwerpen het op 27 juni 1955 ingediende beroep van de Belgische Steenkool-Federatie met alle gevolgen rechtens, met name wat betreft de vergoeding van honoraria en van alle overige kosten van het geding.

3. Overzicht der feiten

Met betrekking tot de inwerkingstelling van het perekwatie-stelsel heeft de Hoge Autoriteit in het *Publikatieblad van de Gemeenschap No. 1 van 10 februari 1953* haar eerste Beschikking bekend gemaakt (Beschikking No. 1-53 van 7 februari 1953). In deze Beschikking zijn de grondslagen vastgelegd voor de heffing waaruit de nodige fondsen moeten worden gevormd voor de financiering van de perekwatie-hulp welke de Overeenkomst met betrekking tot de Overgangsbepalingen ter bereiking van het hierboven aangeduide doel voorziet.

Daar de wijze van inning der gelden, nodig ter dekking van de perekwatie in de loop van het geding niet is betwist, bestaat er geen aanleiding het onderzoek te richten op de wijzigingen welke nadien werden aangebracht in de ten deze door Beschikking No. 1-53 vastgestelde regels.

Met betrekking tot de berekening der aan de Belgische ondernemingen uit te keren bedragen gaf de Hoge Autoriteit haar eerste Beschikking op 8 maart 1953 (Beschikking No. 24-53, *Publikatieblad van de Gemeenschap No. 4 van 13 maart 1953*). Deze Beschikking

stelde maximumprijzen in voor de verkoop van de in een bijlage gespecificeerde Belgische kolen.

Op dezelfde datum richtte de Hoge Autoriteit een brief aan de Belgische Regering (deze brief is in het *Publikatieblad van de Gemeenschap No. 4 van 13 maart 1953* gepubliceerd) waarin zij de regeling aangaf welke zij voornemens was toe te passen op de financiële steun aan de Belgische kolenmijnen. In deze brief deelde de Hoge Autoriteit mede dat het plaatsgevonden overleg had geleid tot vaststelling van de in paragraaf 26 van de Overeenkomst bedoelde prijschaal en tot bepaling van de hulp aan de Belgische kolenmijnen welke door de toepassing van deze prijschaal noodzakelijk werd, namelijk 29 Bfrs. per gewonnen ton, boven de zogenaamde bij overeenkomst vastgelegde subsidies welke de Belgische Regering reeds aan sommige kolenmijnen heeft toegekend. Dit resultaat was verkregen door de berekening van het verschil tussen de prijzen van een „rekenprijschaal”, gebaseerd op de ontvangsten der ondernemingen, en die van een „verkoop-prijschaal”, welke zou gelden voor de afzet van de produktie van de kolenmijnen; beide lijsten waren aan de brief toegevoegd. Het verdient de aandacht dat de in de verkoopprijschaal opgenomen prijzen gelijk zijn aan de „maximumprijzen” welke in de Bijlage van Beschikking No. 24-53 zijn gespecificeerd.

Ter uitvoering van een door de Hoge Autoriteit noodzakelijk geachte prijsaanpassing werd, bij Beschikking No. 40-53 van 20 oktober 1953, de tabel van verkoopprijzen, opgenomen in de Bijlage van Beschikking No. 24-53, gewijzigd; deze nieuwe tabel werd gevolgd door een tweede brief aan de Belgische Regering, de dato 22 oktober 1953, waarin bericht werd gegeven van de nieuwe tabel van verkoopprijzen en van de nieuwe rekenprijschaal (Beschikking en brief werden gepubliceerd in het *Publikatieblad van de Gemeenschap No. 12 van 27 oktober 1953*).

Deze tabellen werden gewijzigd bij Beschikking No. 41-53 en bij een Brief van 10 december 1953 aan de Belgische Regering (*Publikatieblad van de Gemeenschap No. 13 van 15 december 1953*).

Op 19 maart 1954 gaf de Hoge Autoriteit een Beschikking (No. 15-54, *Publikatieblad van de Gemeenschap No. 5 van 24 maart 1954*), waarvan de considerans geen melding maakte van de Ver-

dragsbepalingen inzake maximumprijzen noch ook van een der voorafgaande Beschikkingen; deze Beschikking schreef de ondernemingen in de Belgische bekkens voor aan de verkoop de uit de bijlage tot deze Beschikking voortvloeiende prijslijst „ten grondslag te leggen”, ondanks het feit dat de prijschaal met de op dat ogenblik geldende identiek was.

Deze Beschikking werd gevolgd door een brief aan de Belgische Regering van 20 maart 1954 (*Publikatieblad van de Gemeenschap No. 3 van 24 maart 1954*), waarin de Hoge Autoriteit berichtte, dat zij besloten had de vorige prijschaal te handhaven.

Nadat enige Belgische mijnen waren toegevoegd aan de lijst der mijnen welke blijkens de bijlage van Beschikking No. 15-54 reeds verlof bekomen hadden tot het berekenen van een kwaliteits-toeslag (Beschikking No. 27-54 van 12 mei 1954, *Publikatieblad van de Gemeenschap No. 10 van 20 mei 1954*), bepaalde de Hoge Autoriteit in Beschikking No. 15-55 van 28 april 1955 (*Publikatieblad van de Gemeenschap No. 10 van 30 april 1955*) dat de Beschikkingen Nos. 15-54 en 27-54 „van toepassing blijven tot de inwerkingtreding van een nieuwe beschikking nopens de vaststelling der prijschalen voor de Belgische ondernemingen”.

De „verkooprijsschaal” werd evenwel kort daarop gewijzigd door Beschikking No. 22-55 van 28 mei 1955, terwijl in een brief aan de Belgische Regering van 28 mei 1955 de „rekenrijsschaal” werd vervangen door een bij deze brief gevoegde tabel, genaamd: „Perekwatie-tarief per grootte voor de Belgische kolen”; dit tarief trad op 16 juni 1955 in werking.

Deze Beschikking en deze brief (*Publikatieblad van de Gemeenschap No. 12 van 31 mei 1955*) vormen het onderwerp van het onderhavige beroep.

4. Samenvatting van de middelen en argumenten van partijen

A — WAT BETREFT DE ONTVANKELIJKHEID VAN HET BEROEP

De *ververende partij* erkent, dat de brief van 28 mei 1955, voor zover hierin de perekwatie voor drie kolenmijnen wordt verminderd, een individueel karakter draagt; ten aanzien van de

ontvankelijkheid van het beroep rijst op dit punt geen bedenking en de nietigverklaring van deze Beschikking kan met alle daartoe strekkende middelen worden gevorderd.

Beschikking No. 22-55 is daarentegen een algemene beschikking, welke slechts door het middel „détournement de pouvoir” ten opzichte van de eisende partij kan worden aangetast.

Dit geldt eveneens voor de brief van 28 mei 1955, voor zover hierin de perekwatie afhankelijk wordt gesteld van maatregelen welke er in het bijzonder op zijn gericht de perekwatie niet langer te verlenen aan ondernemingen welke de wederuitrusting niet in die mate verwezenlijken als mogelijk en noodzakelijk wordt geoordeeld, ingeval het Hof van oordeel zou zijn, dat tegen dit gedeelte van de brief een beroep tot nietigverklaring kan worden ingesteld, hetgeen de verwerende partij hoogst twijfelachtig voorkomt.

Ten aanzien van het algemene karakter van de Beschikkingen stelt de verwerende partij, dat de algemeenheid van een beschikking wordt bepaald door de aard harer voorschriften en het gebied waarop zij toepassing vindt; het karakter ener beschikking wordt niet individueel door het feit dat haar gevolgen niet geheel gelijk zijn voor alle betrokkenen. Ten aanzien van „détournement de pouvoir” erkent de verwerende partij, dat dit middel voldoende gemotiveerd is voorgedragen; zij preciseert echter:

- a) dat de uitdrukking „te haren opzichte” dient te worden geïnterpreteerd in die zin, dat er sprake moet zijn van een gecamoufleerde beschikking, dat wil zeggen van een beschikking welke ondanks haar uiterlijke schijn van algemeenheid, in werkelijkheid slechts op één of enkele ondernemingen betrekking heeft;
- b) dat evenwel, ook indien het Hof deze opvatting niet deelt en van oordeel is dat „détournement de pouvoir” „ten aanzien” van een onderneming is begaan wanneer haar belangen rechtstreeks zijn geschaad, nog uitgemaakt dient te worden wat onder „détournement de pouvoir” moet worden verstaan. De verwerende partij beweert, dat er sprake is van „détournement de pouvoir” wanneer een administratieve handeling welis-

waar objectief in overeenstemming is met de rechtsregel maar subjectief een gebrek vertoont ten aanzien van het door de overheid nagestreefde doel. Uit deze definitie volgt dat „détournement de pouvoir” een specifiek middel tot nietigverklaring is, dat zich van de drie andere middelen duidelijk onderscheidt.

Er dient dus te worden nagegaan welke van de in het verzoekschrift opgeworpen grieven geen verband houden met het middel „détournement de pouvoir” — het enige middel dat de eisende partij gerechtigd is voor te dragen.

De *eisende partij* legt er de nadruk op dat de prijschaal, vervat in Beschikking No. 22-55, en het perekwatie-tarief, vervat in de brief van 28 mei 1955, een onverbreekelijk geheel vormen; immers, de toekenning van de perekwatie is de juridische grondslag zowel voor de verplichting voor de ondernemingen in verband daarmee een prijschaal vast te stellen, als voor de verplichting deze prijschaal aan de goedkeuring van de Hoge Autoriteit te onderwerpen, als tenslotte voor de verplichting deze prijschaal onveranderd te handhaven, behoudens goedkeuring van de Hoge Autoriteit.

Wanneer, zoals in het onderhavige geval, voor bepaalde ondernemingen de prijschaal niet meer vergezeld gaat van perekwatie of wanneer de prijschaal vergezeld gaat van een perekwatie welke verschilt van die voor de andere ondernemingen, zijn de gevolgen van zulk een prijschaal eveneens verschillend en bijgevolg van individuele aard. Op dit punt zijn Beschikking No. 22-55 en de brief van 28 mei 1955 dus van individuele aard en kunnen met alle in artikel 33 bedoelde middelen worden bestreden.

Ook indien dit individuele karakter door het Hof niet zou worden erkend, blijft het beroep in al zijn bestanddelen ontvanke-lijk, in de eerste plaats omdat de eisende partij zal aantonen, dat de Beschikking het gebrek vertoont van „détournement de pouvoir” en vervolgens omdat het subsidiaire karakter van „détournement de pouvoir” wel geldt in het nationale administratief recht, maar niet in een stelsel als dat van het Verdrag, waar de justitiabelen slechts beroep kunnen instellen op grond van „détournement de pouvoir”. Derhalve is de eisende partij van mening dat een ad-

ministratieve maatregel „détournement de pouvoir” kan inhouden en terzelfder tijd de overige in artikel 33 genoemde gebreken vertonen, zulks ondanks het feit dat het beroep slechts ontvankelijk is, ingeval de eisende partij met redenen omkleed kan aantonen, dat er „détournement de pouvoir” is begaan.

Met een beroep op de middelen „détournement de pouvoir”, onbevoegdheid en schending van het Verdrag, zal de eisende partij aantonen, dat de bestreden handelingen „détournement de pouvoir” inhouden in al haar bestanddelen en dat zij bovendien voor het merendeel de gebreken vertonen van onbevoegdheid of schending van het Verdrag.

De eisende partij is van mening dat het Hof, indien het oordeelt dat hier sprake is van algemene beschikkingen, deze nietig dient te verklaren op grond van „détournement de pouvoir”, waarbij het bewijs dat de andere gebreken aanwezig zijn mede dienstig zal zijn voor het bewijs van „détournement de pouvoir”.

B — TEN PRINCIPALE

1) *Ten aanzien van Beschikking No. 22-55 van 28 mei 1955*

- a) Bevoegdheid van de Hoge Autoriteit de prijschaal vast te stellen

1° Volgens de *eisende partij* mocht de Hoge Autoriteit niet eenzijdig een prijschaal voor alle of bepaalde kolengrootten vaststellen en opleggen. Volgens het Verdrag is kennelijk aan anderen dan de Hoge Autoriteit, namelijk aan de producenten zelf, overgelaten deze prijschaal vast te stellen, zoals blijkt uit paragraaf 26 van de Overeenkomst.

In de eerste plaats is de perekwatie bestemd om het „mogelijk te maken” de verschillen tussen de prijzen van de Belgische kolen en die van de gemeenschappelijke markt te verminderen; hieruit volgt dat het initiatief ten deze aan de producenten is gelaten.

Vervolgens maakt de tekst van de Overeenkomst melding van een prijschaal, „die op deze grondslagen wordt vastgesteld”, waaruit duidelijk blijkt dat een prijs in gemeenschappelijk overleg en met instemming van de Hoge Autoriteit moet worden vastgesteld.

Tenslotte kan de prijschaal niet „zonder toestemming van de Hoge Autoriteit” worden gewijzigd, hetgeen de bevoegdheid van de Hoge Autoriteit tot het vaststellen van deze prijschaal uitsluit.

Door dwingend een prijschaal voor te schrijven, heeft de Hoge Autoriteit de grenzen van haar bevoegdheid overschreden, in strijd met het Verdrag gehandeld, en paragraaf 26 - 2 van de Overeenkomst toegepast met het oog op andere doeleinden, namelijk ten einde structurele veranderingen teweeg te brengen in de Belgische kolenindustrie.

De eisende partij is het met de verwerende partij eens dat, overeenkomstig paragraaf 25 e. v. de normale bevoegdheden van de Hoge Autoriteit belangrijk zijn uitgebreid; dit houdt echter geenszins in dat aan haar gezagsuitoefening uitbreiding is gegeven, aangezien paragraaf 25 e. v. de Belgische industrie in een gunstiger positie beogen te plaatsen dan uit het Verdrag, en met name uit artikel 61, voortvloeit.

De Hoge Autoriteit beweert dat de doelstellingen van paragraaf 26 niet kunnen worden verwezenlijkt door het vrije spel der economische krachten en evenmin zonder tussenkomst harerzijds; dit is echter een niet-bewezen stelling welke bovendien geen grondslag vindt in het Verdrag — de noodzakelijke prijsaanpassing kan evenzeer worden verwezenlijkt door verhoging van de prijzen van de niet uit België afkomstige kolen als door verlaging van de prijzen van de Belgische kolen.

De *verwerende partij* wijst er in de eerste plaats op dat de eisende partij slechts middelen aanvoert waaruit, indien zij op goede gronden zouden berusten, zou volgen, dat de Hoge Autoriteit in strijd met het Verdrag heeft gehandeld of haar bevoegdheden heeft overschreden; hierdoor is het haar ipso facto onmogelijk geworden het bestaan van „*détournement de pouvoir*” (te haren opzichte) te bewijzen.

Dit middel is dan ook niet ontvankelijk.

Onder dit voorbehoud betoogt de Hoge Autoriteit dat deze grief uitsluitend betrekking heeft op de vraag wie het recht heeft prijzen vast te stellen voor zover dit noodzakelijk is ter verwezen-

lijking van de doelstellingen van paragraaf 26-2 a; de Hoge Autoriteit maakt geenszins aanspraak op het recht zich bezig te houden met de prijschalen van de ondernemingen zelve.

De Hoge Autoriteit stelt dat zij in haar kwaliteit van openbaar gezag verantwoordelijk is voor de verwezenlijking van het in paragraaf 26-2 a beoogde stelsel en dat zij, als zodanig, deze verantwoordelijkheid niet met de particuliere ondernemingen kan delen. De Hoge Autoriteit is bijgevolg verplicht de grondslagen voor de werking van het perekwatie-stelsel te bepalen en zij dient zelve te beslissen welke maatregelen hiertoe onontbeerlijk zijn. Zij heeft dan ook gemeend dat de vaststelling van prijzen een noodzakelijk en onontbeerlijk middel is voor de doeltreffende werking van het perekwatie-stelsel. Zonder een dergelijke maatregel zouden de producenten immers geen enkele drijfveer hebben om uit eigen beweging tot de noodzakelijk geoordeelde prijsverlaging over te gaan: een dergelijk vetorecht zou niet kunnen worden gerechtvaardigd ten aanzien van de verbruikers in wier belang hoofdzakelijk het perekwatie-stelsel is ingevoerd. Bijgevolg kan de vaststelling der prijzen niet aan de producenten worden overgelaten.

Uitgaande van de gedachte dat het vaststellen der prijzen uitsluitend dient te worden beschouwd als een in het kader van het perekwatie-stelsel getroffen maatregel, moet de stelling van de eisende partij worden verworpen volgens welke voor deze maatregel strengere eisen gelden dan die welke artikel 61 van het Verdrag voor de vaststelling van maximumprijzen voorschrijft.

2° In de tweede plaats voert de *eisende partij* aan dat de Hoge Autoriteit zich heeft schuldig gemaakt aan „excès” en/of „détournement de pouvoir”, daar zij in strijd met haar plicht heeft nagelaten te motiveren, waarom zij heeft geweigerd de door de producenten in een brief van 17 mei 1955 voorgestelde prijschaal goed te keuren.

De *vervoerende partij* betoogt dat van „détournement de pouvoir” geen sprake kan zijn, daar de Hoge Autoriteit, indien zij inderdaad een haar door het Verdrag opgelegde verplichting niet was nagekomen, zich schuldig zou hebben gemaakt aan schending van het Verdrag en niet aan het zeer specifieke geval van „détournement de pouvoir”.

De Hoge Autoriteit voert bij wege van subsidiair verweer aan, dat zij geenszins verplicht is in de considerans van haar beschikkingen rekening te houden met afwijkende opvattingen en voorstellen welke haar zouden zijn voorgelegd. Het Verdrag schrijft nergens een dergelijke verplichting voor, zelfs niet in die gevallen waarin raadpleging van het Raadgevend Comité of de Raad van Ministers verplicht is.

b) Bevoegdheid van de Hoge Autoriteit de prijzen op een lager niveau vast te stellen

Volgens de *eisende partij* heeft de Hoge Autoriteit paragraaf 26 - 2 a geschonden en zich, met veronachtzaming van de daarin omschreven doelstellingen, aan „détournement de pouvoir” schuldig gemaakt door tijdens de bestaande markttoestand Beschikking No. 22-55 te geven welke voor bepaalde kolengrootten lagere prijzen vaststelt. Volgens de considerans van deze Beschikking en de brief van 28 mei 1955 streeft de Beschikking structurele doeleinden na, waarvoor in paragraaf 26 - 2 geen wettelijke basis aanwezig is daar een structurele hervorming slechts kan worden nagestreefd door een geheel van maatregelen ter reorganisatie van het produktieapparaat, verlaging van de kostprijs ten doel hebbend.

In haar brief van 28 mei 1955 rechtvaardigt de Hoge Autoriteit de prijsverlagingen met het argument dat de prijzen te hoog zijn; de afzetmoeilijkheden en het verstrekken van perekwatie c) vormen hiervan het bewijs. Welnu, deze afzetmoeilijkheden bestaan niet en de Belgische producenten hebben sedert april 1955 geen perekwatie c) meer verkregen, zodat de Beschikking niet op deze, in feite onjuiste, motieven gegrond kan zijn.

De eisende partij betwist dat de prijzen van de gemeenschappelijke markt aan die van het Roergebied kunnen worden gelijkgesteld. De Roerprijzen zijn tot 1 april 1956 krachtens een Beschikking van de Hoge Autoriteit kunstmatig laag gehouden; nadat de prijzen na deze datum waren vrijgegeven, is door de Duitse Regering tegen prijsstijgingen opgetreden. De Roerprijzen vormen op de markt slechts een der prijzen voor industriekolen en de prijzen van de bekkens Nord en Pas-de-Calais en van Aken naderen die van de Belgische prijzen en gelden voor een produktie van gelijke omvang. Bovendien meent de eisende partij dat de prijsaanpassing

moet worden verwezenlijkt door een geleidelijke verhoging van de Roerprijzen. Tenslotte kan de verlaging van de Belgische prijzen de wederuitrusting slechts bemoeilijken, daar deze verlaging gepaard gaat met verlaging van de ontvangsten, en dat ondanks de werking van de — immers degressieve — perekwatie.

De *vermerende partij* merkt op, dat de eisende partij dient te bewijzen dat de bestreden Beschikking een buiten het Verdrag staand doel nastreeft. Welnu, het is duidelijk dat Beschikking No. 22-55 erop gericht is de verschillen tussen de prijzen te vermindern, hetgeen het doel van paragraaf 26 - 2 is, en wel onafhankelijk van de toegepaste methode. Voor het overige en subsidiair ontkent de Hoge Autoriteit paragraaf 26 te hebben geschonden.

De prijsaanpassing van de Belgische kolenprijzen is een structureel doel en vormt één van de belangrijke elementen in de, in de Overeenkomst voorziene, geleidelijke omschakeling van de structuur van de Belgische kolenproductie. Het is niet de vraag, of de Belgische kolen tegen een hogere prijs kunnen worden verkocht, maar of bij een hogere prijs de Belgische kolen in de gemeenschappelijke markt kunnen worden geïntegreerd en wel ongeacht de conjunctuur op een bepaald tijdstip. Met haar bewering dat de motieven van de Beschikking in feite onjuist zijn, heeft de eisende partij zich op een conjunctureel standpunt geplaatst dat slechts voor een korte tijd kan gelden; wil de Hoge Autoriteit de geest van de Overeenkomst eerbiedigen, dan moet zij zich op een structureel standpunt stellen en het is ook in die zin dat de in haar Brief naar voren gebrachte motieven, met inbegrip van de moeilijkheden bij de afzet, moeten worden opgevat.

Ten aanzien van de invloed van de Roerprijzen brengt de Hoge Autoriteit naar voren dat zij nimmer de Roerprijzen heeft gelijkgesteld met de prijzen van de gemeenschappelijke markt. Wat betreft de industriekolen bepaalt echter het Roergebied wel degelijk de marktprijs, daar het Roergebied beschikt over het grootste exportoverschot en de buitenlandse produkties op eigen markt kan beconcurreren, terwijl de Franse markt van oudsher aan import behoefte heeft. Het is juist de concurrentie van het Roergebied welke zich het hevigst doet gevoelen op de Belgische markt en de Belgische prijzen dienen zich aan die van het Roergebied aan te passen.

De Hoge Autoriteit is niet van oordeel dat de ontwikkeling van de gemeenschappelijke markt een zodanige verhoging van de prijzen van het Roergebied ten gevolge zal hebben, dat de prijzen elkander geheel zullen naderen. De vraag of de prijzen elkander zullen naderen onder invloed van het vrije spel der economische krachten, dan wel of dit slechts kan geschieden door de verlaging der Belgische prijzen op te leggen, is een vraag van economisch beleid. Hier is sprake van een beoordeling van een economische toestand waarover het Hof zich niet heeft uit te spreken. De Hoge Autoriteit heeft zich in elk geval verantwoordelijk geacht voor het verwezenlijken van de aanpassing der prijzen, en zij heeft gemeend dat zij uit hoofde hiervan niet kon riskeren dat dit doel aan het einde van de overgangperiode niet in bevredigende mate zou zijn bereikt.

c) Verhouding tussen de prijzen en de te verwachten produktiekosten

De door de *eisende partij* voorgedragen middelen „détournement de pouvoir” en schending van het Verdrag steunen op de bewering, dat de Hoge Autoriteit met de vaststelling der prijzen haar bevoegdheid te buiten is gegaan en dat zij geen rekening heeft gehouden met de aan het einde der overgangperiode te verwachten produktiekosten. In haar repliek voert de eisende partij nader aan dat de Hoge Autoriteit, in stede van de ontwikkeling van het prijsniveau op de gemeenschappelijke markt tot uitgangspunt te nemen, reeds bij de aanvang der overgangperiode eens en voor altijd had moeten overgaan tot een schatting van de vermoedelijke produktiekosten, zulks aan de hand van een objectieve methode gebaseerd op de waarschijnlijke ontwikkeling van de kosten. Het verschil tussen de prijzen en de produktiekosten dient geleidelijk te worden verminderd door verbetering van de produktiemethoden. Tijdens de mondelinge behandeling heeft de eisende partij nog uiteengezet, dat de vermindering van de produktiekosten welke in normale omstandigheden een gevolg moet zijn van de werkelijke toename van het rendement reeds meer dan teniet is gedaan door de verhoging van de lonen en van de sociale lasten, alsmede van de prijzen der grondstoffen. In 1955 werd met instemming van de producenten de schatting van de te verwachten produktiekosten erop gebaseerd, dat gedurende 5 jaar het niveau van de lonen en de andere factoren gelijk zou blijven; in 1955, toen de raming der kosten werd herzien,

had de Hoge Autoriteit echter rekening moeten houden met de inmiddels opgetreden loon- en prijsstijgingen.

De eisende partij komt tot de slotsom dat het gemiddelde van de huidige prijzen reeds onder de te verwachten produktiekosten gelegen is.

De *vermerende partij* wijst er allereerst op, dat paragraaf 26-2a een dubbele grens stelt: de prijzen moeten niet alleen de aan het einde der overgangsperiode te verwachten produktiekosten benaderen, maar eveneens de prijzen op de gemeenschappelijke markt, welke op hun beurt worden bepaald door de prijzen in het Roergebied, welke vóór de Beschikking een verschil van 80 à 100 Bfrs. voor cokesfijnkolen aanwezen.

Wat de te verwachten produktiekosten betreft, deze moeten de producenten in staat stellen aan het einde van de overgangsperiode de concurrentie op de gemeenschappelijke markt het hoofd te bieden. Dit beginsel brengt mede dat de Belgische produktiekosten zullen moeten dalen; ten aanzien van de produktiekosten van de individuele ondernemingen zal de daling het gevolg moeten zijn van modernisering en; wat betreft de gemiddelde produktiekosten van de gehele Belgische mijnindustrie, van de uitschakeling der marginale producenten.

Tijdens de mondelinge behandeling heeft de verwerende partij nog uiteengezet, dat de in 1953 gedane schattingen steeds beschouwd zijn als voorlopig en vatbaar voor latere herziening, waarbij dan tevens rekening zou worden gehouden met het programma ten aanzien van de marginale mijnen. De Hoge Autoriteit heeft rekening gehouden met loonsverhogingen door in 1955 een algemene prijsverhoging van 3 Bfrs. toe te staan; deze loonsverhogingen echter, factoren waarvan het optreden uiteraard niet te voorspellen valt, mogen geen rol spelen bij de berekening van de voorzienbare produktiekosten. Deze laatste kunnen slechts worden berekend indien men zich uitsluitend baseert op verbeteringen van het rendement, waarop gedurende de overgangsperiode mag worden gerekend, daarbij aannemende, dat de invloed van de lonen, sociale lasten en prijzen der grondstoffen ongewijzigd blijft. Uitgaande van deze wijze van berekening blijkt uit de door de eisende partij overgelegde cijfers, dat de produktiekosten tussen 1952 en 1955 met

43 Bfrs. zijn gedaald, en nog wel ongeacht de sanering van de marginale mijnen; het gezamenlijk resultaat van de in 1953 en 1955 voorgeschreven prijsverlagingen, namelijk 39 Bfrs. blijft dus binnen de grenzen van de ten tijde van de bestreden Beschikkingen geraamde verlaging der kostprijzen, en wel zonder rekening te houden met de marginale mijnen.

d) Grenzen gesteld aan het optreden van de Hoge Autoriteit

De *eisende partij* betoogt in haar verzoekschrift dat de Hoge Autoriteit bij het uitvaardigen harer Beschikking No. 22-55 heeft verzuimd de producenten het genot te laten van de voordelen welke de conjunctuur van het ogenblik bood, en dat zij mitsdien artikel 5 van het Verdrag heeft geschonden.

De *verwerende partij* heeft op dit middel niet rechtstreeks gereageerd en de eisende partij heeft het in haar repliek niet nader uitgewerkt.

e) Optreden van de Belgische Regering

De *eisende partij* beweert dat de Beschikking No. 22-55 op initiatief van de Belgische Regering werd genomen met het oogmerk de door die Regering nagestreefde doeleinden te dienen, en zij stelt vast dat deze doelstellingen buiten de bevoegdheid van de Hoge Autoriteit vallen, althans dat zij vreemd zijn aan het Verdrag. In haar repliek zet de eisende partij deze grief nader uiteen en constateert in het bijzonder dat de Beschikking No. 22-55 elf maanden na dagtekening van het rapport der „Gemengde Commissie” werd genomen en wel ongeacht het feit dat de conjunctuur inmiddels een radicale wijziging had ondergaan.

De *verwerende partij* antwoordt hierop dat zij heeft gehandeld overeenkomstig een eerder getroffen akkoord met de Belgische Regering; zij heeft zich derhalve niet aan „détournement de pouvoir” schuldig gemaakt daar haar doelstellingen in overeenstemming zijn met de Overeenkomst.

f) Vaststelling der verkoopprijzen, zonder gelijktijdige toekenning van perekwatie

Volgens de *eisende partij* vertoont de Beschikking No. 22-55 de gebreken van onbevoegdheid, schending van het Verdrag, „excès”

en/of „détournement de pouvoir”, daar zij voor bepaalde kolengrootten prijzen vaststelt of oplegt zonder voor die grootten tegelijkertijd enige perekwatie te voorzien.

In haar repliek betoogt de eisende Vereniging dat de enige reden voor de prijscontrole welke de Hoge Autoriteit — terecht of ten onrechte — uitoefent, in de perekwatie is gelegen: Zonder perekwatie verliest dus het handhaven van een prijschaal zijn juridische grondslag en wordt onrechtmatig, niettegenstaande het feit dat een hervatting der perekwatie mogelijk is; dit is het geval voor de vetkolen welke door de drie mijnen der Kempen worden gewonnen.

De *vermerende partij* erkent dat paragraaf 26 haar niet het recht geeft prijzen vast te stellen van de kolengrootten welke zij acht reeds in de gemeenschappelijke markt te zijn geïntegreerd, zoals bepaalde magere kolen en $\frac{1}{4}$ en $\frac{1}{2}$ vetkolen. Wordt voor niet-gesorteerde vetkolen geen perekwatie betaald, dan geldt dit slechts voor de produkten van de mijnen der Kempen. Het feit dat de niet-gesorteerde vetkolen der Kempen van de perekwatie zijn uitgesloten, houdt geenszins in dat deze grootten reeds zodanig in de gemeenschappelijke markt zijn geïntegreerd, dat het perekwatie-stelsel in het geheel geen toepassing meer op deze grootten zou vinden. Met name is het mogelijk dat, ingeval een nieuwe prijsverlaging zou moeten worden opgelegd, de perekwatie ook ten behoeve van de mijnen der Kempen zou worden hervat.

II) *Ten aanzien van de brief van 28 mei 1955*

a) Beperking of intrekking van de perekwatie voor sommige ondernemingen

De *eisende partij* betoogt dat het nieuwe perekwatie-stelsel niet beantwoordt aan het in de Overeenkomst beoogde systeem en zowel schending van het Verdrag en de Overeenkomst als „excès” of „détournement de pouvoir” oplevert.

Het motief waarop de Hoge Autoriteit zich ter rechtvaardiging van de discriminatie ten aanzien van de Belgische mijnen in haar brief beroept, namelijk dat deze in een bijzonder bevoorrechte positie verkeren, mag nimmer in verband worden gebracht met de

toepassing van het perekwatie-stelsel, daar de eigen behoeften en moeilijkheden der individuele ondernemingen haar regeling vinden in andere bepalingen, zoals artikel 5, alinea 4, van het Verdrag en paragraaf 26 - 4 van de Overeenkomst. In haar repliek beroept de eisende partij zich in het bijzonder op paragraaf 24 sub *b*, waaruit duidelijk blijkt dat er onderscheid bestaat tussen compensatiesystemen en perekwatie-stelsels.

De algemene aard van de perekwatie ten aanzien van alle verbruikers wordt bevestigd door de woorden van paragraaf 26 - 2; deze tekst, welke niet spreekt van „Belgische mijnen”, doch van „Belgische kolen”, dient eveneens in algemene zin te worden geïnterpreteerd met betrekking tot de producenten. Deze interpretatie vindt voorts steun in de algemene aard van de in paragraaf 25 bedoelde heffingen welke dienen tot vorming der nodige fondsen. De perekwatie a) verschilt op dit punt in geen enkel opzicht van de perekwaties b) en c) waarvan de algemene aard niet kan worden betwist.

Vóór de Beschikking No. 22-55 heerste er uniformiteit, daar de perekwatie slechts varieerde naargelang van de kolengrootten; voor dezelfde grootten in eenzelfde soort was zij gelijk. Daar het criterium voor alle kolenmijnen gelijk was, bestond niet het beginsel van selectie met betrekking tot bepaalde ondernemingen.

De eisende partij meent dat het doel der perekwatie handhaving der ontvangsten is en wel voor alle Belgische mijnen. Het stelsel der bestreden Beschikking voert een willekeurige verdeling der perekwatie in, daar het met de handhaving der ontvangsten van sommige mijnen geen rekening houdt; om deze redenen is de Beschikking in strijd met paragraaf 24, terwijl artikel 4 *b* van het Verdrag bovendien iedere discriminatie ten aanzien van de producenten verbiedt.

De *verwerende partij* verwerpt de stelling van de eisende partij dat het nieuwe stelsel een door het Verdrag verboden discriminatie oplevert. Ten einde een meer doeltreffende verdeling mogelijk te maken was aan het stelsel van 1953 eveneens — zij het in minder ontwikkelde vorm — het beginsel van selectie naargelang der ondernemingen ten grondslag gelegd. Met de perekwatie wordt beoogd de aanpassing der produktie aan de omstandigheden op de

gemeenschappelijke markt en prijsaanpassing, doch geenszins het toekennen van compensatie wegens een onvermijdelijke prijsdaling. Hieruit volgt, dat de perekwatie moet worden verdeeld naargelang der individuele behoeften van degenen te wier behoefte zij is ingesteld, zoals trouwens het woord „mogelijk maken” aanduidt.

Volgens de Hoge Autoriteit wordt in paragraaf 26-2 geen uniforme regeling gegeven voor de perekwaties a), b), en c). De perekwatie a) heeft een algemene strekking, haar toepassing wordt slechts bepaald door de behoeften der producenten; de beide andere vormen zijn bijzondere gevallen van perekwatie welke niet in direct verband staan met de integratie in de gemeenschappelijke markt, maar zij beogen het compenseren van extra-prijsverlagingen voor bepaalde verkopen.

De Hoge Autoriteit ontkent dat het selectiebeginsel in strijd zou zijn met paragraaf 24. In stede van een bepaald niveau van ontvangsten te garanderen, beoogt deze paragraaf eerder het sluiten van bepaalde mijnen te beperken. Het Verdrag waarborgt geenszins het niveau der ontvangsten, hetgeen trouwens niet mogelijk zou zijn daar het totaalbedrag der perekwatie progressief moet worden verlaagd.

b) Bedreiging met intrekking der perekwatie

Volgens de *eisende partij* houdt de in de brief van 28 mei 1955 vervatte Beschikking „détournement de pouvoir” in, voor zover zij de Belgische Regering de mogelijkheid biedt om, in overleg met de Hoge Autoriteit, niet langer perekwatie te verlenen aan die ondernemingen welke de wederuitrusting niet in die mate verwezenlijken als mogelijk en noodzakelijk wordt geoordeeld. De perekwatie heeft geen ander doel dan handhaving der ontvangsten.

De *verwerende partij* wijst er op dat hier van „détournement de pouvoir” geen sprake kan zijn. Het gezag dat de perekwatie toekent, is gerechtigd te eisen dat het doel der perekwatie, namelijk de sanering der Belgische kolenmijnen, wordt nagestreefd. De bedreiging gericht tot die ondernemingen welke in gebreke blijven het nodige te doen, vormt een ter bereiking van dit doel bijzonder werkzame maatregel. Zij beoogt er voor te waken dat de perekwatie de door de Overeenkomst bedoelde functie uitoefent.

TEN AANZIEN VAN HET RECHT:

A — DE ONTVANKELIJKHEID VAN HET BEROEP

Het beroep strekt tot nietigverklaring van:

- 1° de Beschikking van de Hoge Autoriteit No. 22-55 van 28 mei 1955 en de daarbij gevoegde prijschaal (*Publikatieblad van de Gemeenschap van 31 mei 1955*) voor zover daarbij ten aanzien van bepaalde kolengrootten lagere prijzen worden vastgesteld;
- 2° de Beschikkingen, vervat in de brief van de Hoge Autoriteit aan de Belgische Regering de dato 28 mei 1955, alsmede in het bij de Brief gevoegde perekwatie-tarief:
 - a) voor zover zij door intrekking of vermindering der perekwatie ten aanzien van sommige kolenmijnen een discriminatie ten gevolge hebben tussen producenten van gelijke kolengrootten;
 - b) voor zover krachtens bedoelde brief de perekwatie-betalingen aan bepaalde ondernemingen zullen worden of zullen kunnen worden gestaakt, uit hoofde van het feit, dat deze ondernemingen de wederuitrusting niet in die mate zouden verwezenlijken als mogelijk en noodzakelijk wordt geoordeeld, of zouden weigeren over te gaan tot de overdracht of ruil van mijnvelden welke voor een betere ontsluiting der ontginnings-terreinen noodzakelijk wordt geoordeeld.

De eisende partij is van oordeel, dat Beschikking No. 22-55 een individuele beschikking is; de verwerende partij daarentegen be-
toogt, dat hier van een algemene beschikking sprake is. Naar de
mening van de eisende partij vloeit de individuele aard van
genoemde Beschikking voort uit het feit, dat — uit hoofde van de
onverbrekelijke band, welke tussen de perekwatie en de vast-
stelling der prijzen bestaat — de aan de prijschaal verbonden
gevolgen voor de drie kolenmijnen van de Kempen en voor de
overige Belgische mijnen verschillend zijn en wel in zoverre de
aan deze drie kolenmijnen toegekende perekwatie niet gelijk is
aan die, welke de overige mijnen ontvangen.

Het Hof ziet niet voorbij, dat de aan de prijschaal verbonden
gevolgen in gelijke mate zullen variëren als de perekwatie zelve,
doch het verwerpt de stelling van de eisende partij, dat de variaties

welke in bedoelde gevolgen optreden, voor de kwalificatie van Beschikking No. 22-55 bepalend zijn. Immers genoemde Beschikking werd gegeven binnen het kader van een in paragraaf 26 van de Overeenkomst voorzien speciaal stelsel, hetwelk gedurende de overgangperiode voor België geldt en dat, overeenkomstig concrete normen, hoe gedetailleerd en gevarieerd ook, van toepassing is op alle ondernemingen gezamenlijk en op alle transacties, welke onder het stelsel vallen.

Binnen het kader van dit stelsel geldt de Beschikking voor de ondernemingen op grond van het enkele feit, dat zij kolen produceren en zonder dat verder enige bijzondere vereiste wordt gesteld. Ingeval in België nieuwe mijnvelden zouden worden ontgonnen, zou de exploitant gehouden zijn te verkopen tegen de in deze Beschikking vastgestelde prijzen. Anderzijds houdt de territoriale beperking geen aanduiding van individuele ondernemingen in; zij wordt gerechtvaardigd door het feit, dat de Belgische industrie aan de preekwatie behoefte heeft.

De omstandigheid, dat Beschikking No. 22-55 een gedetailleerde en concrete regeling bevat, welke op onderling verschillende situaties van toepassing is, doet aan het algemene karakter van de Beschikking niet af. Immers, artikel 50, lid 2, van het Verdrag bepaalt, dat de wijze van vaststelling en inning van de heffing door de Hoge Autoriteit bij een algemene beschikking wordt geregeld; hieruit volgt, dat de concrete, gedetailleerde en gevarieerde gevolgen ener beschikking aan haar algemene aard geen afbreuk doen.

Ook het feit, dat de eisende Vereniging alle door de Beschikking beoogde ondernemingen — en die alleen — omvat, leidt niet tot een andere gevolgtrekking. Immers, ware dit anders, dan zou dit algemene karakter ook moeten worden ontzegd aan een beschikking, welke op alle ondernemingen van de Gemeenschap van toepassing is, ingeval deze ondernemingen zich in een enkele vereniging aaneen zouden sluiten. De individuele of algemene aard ener beschikking moet uit objectieve criteria worden afgeleid, zodat geen onderscheiding kan worden gemaakt naar gelang die eisende partij een vereniging of een onderneming is.

Wat betreft de in de brief van 28 mei 1955 vervatte Beschikkingen zijn partijen van mening, dat de eerste, de inhouding of vermindering van de perekwatie, van individuele aard is en dat de tweede waarin met inhouding van de perekwatie wordt gedreigd, van algemene aard is; het Hof verenigt zich op dit punt met de opvatting van partijen.

De verwerende partij heeft in de loop van de mondelinge behandeling de vraag gesteld, of deze laatste beschikking mag worden beschouwd als een beschikking, welke het object kan vormen van een beroep tot nietigverklaring overeenkomstig artikel 33 van het Verdrag. In haar brief van 28 mei 1955 heeft de Hoge Autoriteit echter erkend, dat de perekwatie-hulp rechtens vergezeld moet gaan van een geheel van maatregelen, welke de Belgische Regering bevoegd is te nemen; de Hoge Autoriteit meent voorts, dat de Belgische Regering vier maatregelen moet toepassen, welke sub *a*, *b*, *c* en *d* zijn omschreven. Het sub *d* bepaalde maakt derhalve deel uit van een geheel van maatregelen, welke de Belgische Regering zo nodig zou dienen te nemen. De Hoge Autoriteit heeft aldus op ondubbelzinnige wijze de houding bepaald, welke zij voornemens is aan te nemen zodra de voorwaarden, bedoeld sub 2 *d*, vervuld zijn. Met andere woorden, zij heeft een regel vastgesteld, welke eventueel dient te worden toegepast. Hierin moet dus een Beschikking gezien worden in de zin van artikel 14 van het Verdrag.

Nadat aldus de individuele of algemene aard van ieder der beschikkingen is vastgesteld, is de eisende partij gerechtigd nietigverklaring te verzoeken van de vermindering of de inhouding van de perekwatie — de individuele Beschikking, vervat in de brief van 28 mei 1955 — en daartoe in te roepen alle middelen bedoeld in artikel 33 van het Verdrag; zij is gerechtigd een beroep tot nietigverklaring in te stellen tegen de beide andere beschikkingen, voor zover zij meent, dat deze een „détournement de pouvoir” te haren opzichte inhouden, daar deze beschikkingen algemene beschikkingen zijn.

Voor de ontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring van een algemene beschikking is het voldoende, dat de eisende partij formeel een te haren aanzien begane „détournement de pou-

voir" stelt, zulks met vermelding der gronden waaruit, volgens haar, deze „détournement de pouvoir" voortvloeit.

Het beroep voldoet aan bovenbedoelde vereisten en is mitsdien ontvankelijk.

Partijen verschillen evenwel van mening over de juiste draagwijdte van artikel 33 van het Verdrag ten aanzien van de vraag of sommige der middelen, welke de eisende partij ter bestrijding van de algemene beschikkingen heeft ingeroepen, inderdaad mogen worden voorgedragen.

De verwerende partij betoogt, dat een onderneming het middel „détournement de pouvoir" te haren opzichte begaan", slechts mag inroepen indien de Hoge Autoriteit een individuele beschikking „ten opzichte" van deze onderneming heeft gecamoufleerd onder de uiterlijke schijn van een algemene regeling.

Deze stelling moet worden verworpen; immers, een gecamoufleerde individuele beschikking blijft een individuele beschikking, daar de aard ener beschikking niet door haar vorm, maar door haar strekking wordt bepaald. Bovendien kan zodanige interpretatie van artikel 33 en in het bijzonder van de woorden „te haren opzichte" niet worden aanvaard, daar aan deze uitdrukking geen andere zin mag worden toegekend dan die woorden in werkelijkheid bevatten, te weten, dat het hier betreft een onderneming welke zelve het voorwerp is van of althans aanwijsbaar getroffen door de beweerde „détournement de pouvoir". Het Hof is van oordeel, dat artikel 33 duidelijk bepaalt, dat de verenigingen en de ondernemingen niet alleen de individuele beschikkingen mogen bestrijden, maar ook de algemene beschikkingen in de eigenlijke betekenis van deze term.

De verwerende partij betoogt subsidiair, dat de middelen, welke de eisende partij gerechtigd is in te roepen, zich beperken tot „détournement de pouvoir" en dat alle andere middelen terzijde dienen te worden gesteld. Daarentegen meent de eisende partij, dat zij niet alleen gerechtigd is alle middelen tot nietigverklaring in te roepen, mits zij slechts een geval van „détournement de pouvoir" op gemotiveerde wijze stelt, maar ook dat zij het bewijs der overige gebreken mag leveren, ter onder-

steuning van het middel „détournement de pouvoir”; zij meent voorts, dat, nu het Verdrag een rechtssysteem voorziet volgens hetwelk de particuliere ondernemingen slechts in haar beroep ontvangen kunnen worden op grond van het middel „détournement de pouvoir” te haren opzichte begaan, het derhalve met de rede in strijd zou zijn dit middel als van exceptionele en subsidiaire aard te beschouwen.

Deze stelling moet worden verworpen; indien het Verdrag bepaalt, dat de particuliere ondernemingen het recht bezitten de nietigverklaring ener algemene beschikking te eisen ter zake van „détournement de pouvoir” te haren opzichte begaan, dan betekent dit, dat haar niet het recht is toegekend op andere gronden beroep in te stellen.

Indien de stelling van de eisende partij juist zou zijn, dan zouden de ondernemingen een beroepsrecht hebben gelijk aan dat der Staten en van de Raad, en zou het onverklaarbaar zijn, dat artikel 33, in plaats van de door de ondernemingen in te stellen beroepen eenvoudig met die van de Staten of van de Raad gelijk te stellen, een duidelijke onderscheiding heeft ingevoerd tussen de individuele en de algemene beschikkingen en daarbij, in het geval van de ondernemingen, de nietigverklaring van algemene beschikkingen heeft beperkt tot het middel „détournement de pouvoir” te haren opzichte begaan. De woorden „onder dezelfde voorwaarden” kunnen niet worden geïnterpreteerd in dien zin, dat de ondernemingen, na het bewijs van een te haren opzichte begane „détournement de pouvoir” te hebben geleverd, bovendien gerechtigd zouden zijn de andere middelen tot nietigverklaring in te roepen; immers, wanneer „détournement de pouvoir” te haren opzichte is bewezen, staat de vernietiging der bestreden beschikking vast, en behoeft niet andermaal op andere gronden te worden uitgesproken.

Deze overwegingen zijn afdoende, mede ten aanzien van de tegenstrijdigheid, waartoe de eisende partij komt door te veronderstellen, dat de interpretatie van het Verdrag moet wijken voor het verlangen om aan de particuliere ondernemingen een beroepsrecht toe te kennen, hetwelk met dat van de Staten en van de Raad identiek is. Een dergelijk verlangen is begrijpelijk, maar het Verdrag bevat geen enkele aanduiding waaruit zou

mogen worden afgeleid, dat aan de ondernemingen een zodanig recht op controle van de „grondwettelijkheid” der algemene beschikkingen wordt toegekend, dat wil dus zeggen op een onderzoek naar de vraag of zij met het Verdrag in overeenstemming zijn; immers, het betreft hier handelingen van legislatieve aard, uitgaande van een publiek gezag en normatieve kracht „erga omnes” hebbende.

Weliswaar staat artikel 33 een beroepsrecht toe, strekkende tot nietigverklaring van een algemene beschikking ter zake van „détournement de pouvoir” ten opzichte van een onderneming begaan, maar dit betreft een uitzonderingsgeval hetwelk zijn verklaring vindt in de omstandigheid, dat hier een individueel element aanwezig is dat als zodanig overweegt.

Ten aanzien van de algemene beschikkingen kan de eisende partij derhalve slechts worden ontvangen in het middel „détournement de pouvoir” te haren opzichte begaan; wat betreft de individuele beschikking — welke kwalificatie door partijen is aanvaard — is de eisende partij gerechtigd alle in de eerste alinea van artikel 33 bedoelde middelen voor te dragen.

B — TEN PRINCIPALE

Alvorens in een nadere beschouwing te treden van de vragen welke in verband staan met Beschikking No. 22-55, waaronder die, of de Hoge Autoriteit bevoegd is de verkoopprijzen vast te stellen, alsmede van de grieven tegen de brief van 28 mei 1955 aangevoerd, dient eerst te worden overgegaan tot een onderzoek nopens de bepaling door de Hoge Autoriteit van het peil der te verwachten produktiekosten.

Met betrekking tot de schatting van dit peil, heeft de eisende partij in de eerste plaats betoogd, dat de Hoge Autoriteit niet gerechtigd is de aanvankelijke schatting der te verwachten produktiekosten te wijzigen, daar het hier betreft de vaststelling van een voor de duur van de overgangperiode onveranderlijk peil, dat bij de aanvang van de overgangperiode moet worden bepaald en niet mag worden herzien, behoudens rectificatie in onderlinge overeenstemming aangebracht.

Deze stelling van de eisende partij moet worden verworpen, daar paragraaf 26 van de Overeenkomst voorschrijft, dat de omvang van de noodzakelijke verlaging der Belgische prijzen wordt bepaald door het niveau der aan het einde der overgangperiode te verwachten produktiekosten. Hieruit volgt, dat wanneer laatstgenoemd niveau een wijziging ondergaat, tot een nieuwe schatting moet worden overgegaan, welke met die wijziging rekening houdt.

In de tweede plaats verschillen partijen van mening over de te volgen methode bij de schatting der vermoedelijke produktiekosten. Het Hof is van oordeel, dat, alvorens ten deze te beslissen, eerst het peil dient te worden vastgesteld dat redelijkerwijze overeenkomt met „ongeveer de produktiekosten, zoals die naar mag worden verwacht aan het einde der overgangperiode zullen zijn”, zulks op grondslag der ramingen die uit hoofde van de ten tijde der bedoelde schatting bekende feiten en omstandigheden konden worden gemaakt voor elk der kolengrootten en -soorten.

De antwoorden van partijen op de door de Redter-Rapporteur gestelde vragen, zijn voor deze vraag echter niet toereikend.

Nu partijen in haar antwoord hebben verklaard, dat een zodanige specificatie niet binnen de gestelde termijn aan het Hof kon worden voorgelegd, dient haar hiertoe een nieuwe termijn te worden verleend.

Gezien de processtukken;

Gehoord partijen in haar pleidooien;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op de artikelen 2, 3 c, 4, 8, 14, 33, 34, 36, 50, 60 en 61 van het Verdrag alsmede op de paragrafen 1, 8, 24, 25 en 26 van de Overeenkomst;

Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie;

Gelet op het Reglement van het Hof van Justitie, alsmede het Reglement van het Hof van Justitie betreffende de Justitiekosten;

HET HOF VAN JUSTITIE

Verwerpende hetgeen meer of anders is gevorderd,

Verklaart en beslist als volgt:

1° Het beroep is ontvankelijk.

2° De mondelinge behandeling wordt heropend. Zij zal uitsluitend betrekking hebben op het peil — zowel naar grootten als soorten — van de aan het einde der overgangperiode te verwachten produktiekosten der Belgische kolen en de verhouding van die kosten tot de prijzen, vastgesteld bij Beschikking No. 22-55.

3° De dag, waarop partijen ter Griffie van het Hof, de in dit vonnis bedoelde inlichtingen en nadere gegevens zullen neerleggen, wordt bepaald op 1 september 1956; de mondelinge behandeling zal plaatsvinden op 20 september 1956, des voormiddags om 10 uur 30.

4° De beslissing ten aanzien van de kosten wordt aangehouden.

Aldus door het Hof gewezen te Luxemburg op zestien juli negentienhonderdzesenvijftig.

PILOTTI	RUEFF	RIESE	
SERRARENS	DELVAUX	HAMMES	VAN KLEFFENS

Uitgesproken ter openbare zitting, gehouden te Luxemburg op zeventien juli negentienhonderdzesenvijftig.

De Voorzitter,
M. PILOTTI

De Rechter-Rapporteur,
A. VAN KLEFFENS

De Griffier,
A. VAN HOUTTE